Zalatáj

megyei közéleti havilap

XXV. évfolyam
737. szám
2013. február 21.

Ára: 190 Ft

Hadd menjen a menet!

Éhségmenet

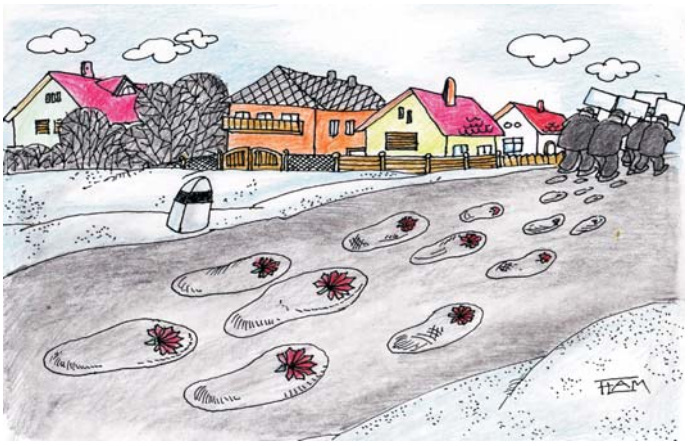

Árulkodó nyomok

Rajz: *Farkas László*

Az éjféli bagoly is elhagyta már a huhogást, amikor két böhömnagy fekete verda állt meg nyekkenve a *Bedöglött Projekt* fantázianevű kocsma előtt. A sötét ruhás, mélyen arcukba húzott csuklyás férfiak szinte teljesen beleolvadtak a sötétségbe, ami a nélkül is éppen elég fekete volt.

Óvakodva osontak a bejárat felé. Egyikük megbotlott egy kátyúban, amit *Tarlós* már két éve képtelen betömetni. Igazán visszafojtottan szentségelt csak, mégis figyelmeztették a többiek:

– Pszt, pszt! A Fidesz nem alszik!

Odabent a tulaj az előre lefoglalt különterembe navigálta a társaságot.

– Szabad küldenem a pincért? – kérdezte.

– Várjon csak, várjon! Megtanácskozzuk a rendelést – válaszolta az egyik jövevény, aki vélhetőleg a szóvivői szerepet gyakorolta közöttük.

Miután magukra maradtak, ez a vélhetőleg szóvivő tartotta magánál a szót.

– Figyeljünk emberek! Eszébe ne jusson senkinek skót whiskyt, puerto ricoi rumot, francia pezsgőt vagy rajnai bort rendelni. Nincs kizárva, hogy a pincér a Fidesz beépített ügynöke. Abból, ha mi itt mindenféle márkás külföldi piákat vedelnénk, rögtön az ugrana be neki, hogy magasról tojunk a nemzeti érzületre, hogy eszünk ágában sincs a hazai szeszipari termékek felvirágoztatásának hódolni. Ezért azt javaslom a tisztelt tanácskozásnak, hogy kezdjünk kecskeméti barackkal, igyunk debrőit, somlait vagy csopakit. Aki sörös, az érje be sopronival, borsodival, esetleg igyon

(Folytatás a 4. oldalon)

Villám és kereszt...

Fotó: *AFP*

„Több mint bátorság, evangéliumi üzenet.”

Az az egyik nagy baj ezzel a mai világgal, hogy szinte mindenki csak maszatol. Nagyon kevesen mernek egyenesen, nyíltan beszélni. S ha mégis akad olyan, aki nem rejtjelezi véleményét, azt azonnal a pokolra küldik.

Lemondott *XVI. Benedek*, a római katolikus egyház feje. Gyengének, betegnek, érzi magát a pápa erre a feladatra. Nem sok példa volt ilyen bejelentésre a pápaság történetében.

(Folytatás a 4. oldalon)

9 770865 135001 13737

Elérhetőségeink:
Telefon:
92/596-936,
fax:
92/596-937,
e-mail cím:
zalataj@zelkanet.hu

Keresse idén 24 éves kiadónk **honlapját,** ahol naprakész hírekkel, riportokkal, háttérinformációkkal várjuk olvasóinkat!
Valamennyi újságunk (Zalatáj, Lenti és Vidéke, Zalalövő és Környéke, Dél-Zala Murahíd, Szentgrót és Vidéke, Észak-Nyugat Zala, Közép-Zala) körzetéből találhatnak friss írásokat, s olvashatják nyomtatott lapjainkat!
www.zalatajkiado.hu • Kattintson ránk!

„Éccakára bégyühet a kutya”

A *TV2* az egyik olyan gagyicsatorna, amely előszeretettel állít be életszerű helyzeteket is rendkívülinek. Ilyen ez az idei normális tél is.

Nemrég -14 °C volt hajnalban a Vas megyei *Pornóapátiban* (amúgy Zalában is ennyit mértek), s a kereskedelmi csatorna riportere máris rohant a helyszínre ostoba kérdésével:

– Hogy élték túl ezt a nagy hideget?

Hát valahogy túlélték a pornóapátiak, mint ahogy mi is. Hasonlóan az erdélyiek is, ahol a -14 °C enyhe télnek számít. Ott is „működik” a kereskedelmi média, akárcsak az anyaországban. Erre jó példa az alábbi eset:

A kutya azért bejöhet…

A kereskedelmi rádió riportere így szól a hallgatókhoz:

– Aki rosszul érzi magát az utóbbi napok időjárása miatt, annak figyelmébe ajánljuk, hogy az erdélyi Bodzafordulón (300 lelkes falucska Kovászna megyében – a szerk.), már második hete folyamatosan mínusz 20 fok alatti a hőmérséklet. Stábunk felhívta a polgármestert, és érdeklődött a megváltozott életkörülményekről, mivel ma hajnalban rekordhideget (-28,6 °C) mért a Román Meteorológiai Intézet kihelyezett műszere.

Polgármester: – Fogas az idő az igaz, de itt ilyen a tél. Áram van, víz van, a hivatalnak van annyi fája, hogy a szükségeseknek odaadhassuk.

Riporter: – És milyen rendkívüli intézkedéseket terveznek a nagy hidegre való tekintettel?

Polgármester: – ??? (azaz: nagy csend).

Riporter: – Öööö... arra gondolok tehát, hogy mik azok a döntések, amelyek eltérnek a normális életviteltől?

Polgármester (kis csönd után): – Éccakára bégyühet a kutya.

Átirányítás

A *Kúria* az *Európai Unió Bíróságának* előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezi az *OTP Bank* ellen egy devizahiteles által indított perben.

A Kúria felfüggesztette a *Kásler Árpád és társa* kontra OTP Bank és társa per tárgyában indított felülvizsgálati eljárását, és az Európai Unió Bizottságának előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezi – fogalmazta döntését *Vezekényi Ursula*, az ügyet tárgyaló tanács elnöke. A gyorsított előzetes döntéshozatali eljárás lefolytatási iránti kérelem az EU Bírósága eljárási szabályzatán alapul, figyelemmel az ügy kiemelt jelentőségére – mondta a tanácselnök.

A Kúria döntése – finoman fogalmazva – megdöbbentő. 1998 és 2002 között más sem történt Magyarországon, mint a magyar jog harmonizálása az EU-val. A nagytiszteletű főbírák ezúttal nem tudnak dönteni?

Szerintem inkább arról lehet szó, hogy nem mernek dönteni. Inkább passzolják az ügyet, s a felelősséget.

Majd jön az Európai Uniótól az állásfoglalás, ezt sokszor tapasztalhattuk már.

Hosszú a bankok keze, messzire elér. Brüsszelig nem is kell nagyon nyújtózkodniuk...

e.e.

Valentin-napon

Rajz: *Farkas László*

– Tudod, nálunk ilyenkor is praktikus, hasznavehető ajándék a szokás...

Blokádbüfé

A *Hallgatói Hálózat (HaHa)* néhány tucatnyi reprezentánsa befészkelte magát az *ELTE* patinás falai közé. A több mint három és félszáz éves intézmény sok mindent megélt már, de a mostanihoz fogható rajcsúr nem esett meg vele.

A HaHa blokád alá vette az egyetem központi előadóját, mondván: az órák megzavarásával tiltakoznak a kormány felsőoktatási politikája ellen. Persze üres hassal még blokádot csinálni sem valami jó dolog, ezért jócskán bespájzoltak. Az asztalokat megrakták élelemmel, italokkal, hogy biológiai háztartásuk csorbítatlanul funkcionáljon a blokád nehéz napjaiban is. Az egyetemfoglalásban részt vevő kompánia tagjai (a tévében látható képek alapján) szemmel láthatóan tetszenek maguknak. Bizonyára úgy képzelik, hogy valami fenségesen forradalmi szerep részesei. Abban a pszichés állapotban leledzenek, hogy ők fogják a gonosz kormány által kifundált reformokat ifjonti hévvel szétzúzni, és a felsőoktatás rendszerét visszaterelni abba a mederbe, amelyben már oly régóta csordogált.

Nem is csodálkozhatunk nagyon a HaHa egyetemfoglaló divíziójának önteltségén, pimasz pökhendiségén, ha naponta látjuk, hogy a média mekkora szerepet szán annak a maroknyi kisebbségnek, amely jelentős társadalmi bázis nélkül tudja sakkban tartani azt a többséget (oktatókat, hallgatókat), amely tenné a dolgát: tanítana és tanulna. Nem kétséges, hogy a blokádbüfés tiltakozás résztvevőinek nagyon is imponál, hogy szinte létszámukkal azonos médiamunkás követi óráról-órára tevékenységüket.

És amíg kaja meg pia van a blokádbüfében?!...

f.l.

HaHa(ha!)

– Sajnáljuk, most nem tudunk nyilatkozni, mert a szóvivőnk éppen logopédusnál van...

Ebadták

– Sajnos mi még kicsik vagyunk, nem csinálhatunk matek helyett blokádot, mint a nagyok az egyetemen!...

Napok hordaléka...

Üzlet vagy te sport!

A *Nemzetközi Olimpiai Bizottság* (NOB) *végrehajtó bizottsága* minap a *birkózás* kivételét javasolta az olimpia műsorából 2020-tól.

Aki figyelemmel kíséri a sportvilág modernkori fejleményeit, egyáltalán nem lepődik meg a bejelentésen. *Pierre de Coubertin*, a modern olimpia játékok atyja bizonyára forog a sírjában, s a neki tulajdonított *Óda a sporthoz* című költemény is idejétmúlt már. Ő még a *szépség, igazság, bátorság, tisztesség, öröm, termékenység, haladás, béke* szavakat kapcsolta a sporthoz.

Már rég veszítettek jelentőségükből ezek a szavak. A sporthoz, az olimpiai mozgalomhoz jobban illik az *üzlet*. Még azt a sportágat is két vállra tudja fektetni, amelyik már az ókori olimpiai játékok műsorán is szerepelt.

Az újkori ötkarikás játékok programjából a birkózás csupán 1900-ban hiányzott. Az első magyar aranyérmet *Weisz Richárd* (1908), az utolsót *Majoros István* (2000) szerezte. A nyári olimpiai játékok 100. magyar aranyérmese is birkózó volt: 1972-ben *Hegedűs Csaba* állhatott a dobogó legmagasabb fokára. Az aranyérmek számát tekintve a negyedik legeredményesebb sportág a birkózás hazánkban.

Persze abban, hogy leléptetésre kívánják ítélni ezt az ősi sportágat, arról önmaga, pontosabban a nemzetközi szövetség is tehet egyesek szerint. Sokan úgy vélik ugyanis, hogy gyakran, sokszor érthetetlen módon változtak a szabályok, s ez nem tett jót a népszerűségének.

Szerintem ez csak kifogás. Az üzleti lobbit fedező hamis kifogás. Ilyen fogásnemmel szemben azt hiszem tehetetlen lesz a sportág.

Az MSZP nem is létezik?

Legalábbis jogilag. Egy bírósági tárgyaláson kezdtek kételkedni egyesek a kommunista állampárt jogutódjának törvényes létezésében.

„A Fővárosi Törvényszéken 2013. január 24-én tartott bírósági tárgyaláson *Minda Zoltán* felperes bebizonyította, hogy igaza van, sőt, azt is, hogy a vele szemben álló két alperes közül az egyik, az *MSZP* nem is létezik.

Minda Zoltán ebben a perben az édesanyját képviselte, aki *MSZMP*-tag volt évtizedeken át, és keresete arra irányult, hogy a bíróság állapítsa meg: az alperes MSZMP megsértette az ő személyiségi jogait, az emberi méltósághoz és a jogbiztonsághoz fűződő jogait, amikor a pártvagyon őt illető részét is a megkérdezése nélkül és akarata ellenére eltüntette, és a párt törvénytelen intézkedései az ő személyére, mint volt párttagra is rossz fényt vetnek...

Az MSZMP vagyona az úgynevezett rendszerváltás idején kb. 9 milliárd forintból és sok száz ingatlanból állt. Az évtizedek óta működő társadalmi szervezetek (pl. az MSZMP) vagyonelszámoltatására törvényt hoztak. Az MSZMP nulla vagyont kimutató jelentést készített. A még be sem jegyzett új párt, az MSZP adott be kimutatást erről a vagyonról, holott rá nem is vonatkozott az MSZMP-re, mint régóta működő szervezetre kötelező törvény.

Ráadásul az MSZP sohasem alakult meg szabályosan, az összes társadalmi szervezetre kötelező törvények szerint. Az igaz, hogy az MSZMP kongresszusán bejelentették, hogy a jövőben MSZP lesz a jogutódjuk, de pl. még az alapítók (minimum tíz fő) neve sem állapítható meg az MSZP által a cégbíróságon jóval később bejegyeztetésre benyújtott iratokból.

Tehát a párt vagyonát, ami a párttagok tagdíjbefizetéseiből és az állami vagyon pártvagyonnak tekintett részéből állt, az MSZMP egy nem létező pártnak „játszotta át”, amely később sem, sohasem lett szabályosan bejegyezve. (Ezt a műveletet közönségesen sikkasztásnak nevezik...)

Mindezekért felelőssé tehető az MSZMP, amely nem tett semmit a vagyona „átjátszása” ellen, az MSZP, amely a sajátjaként bánt (élt vissza) mások vagyonával, és az állami szervek, a törvényhozó és az ítélkező fórumok, amelyek elfogadták a törvénysértő bejegyzést és jelentéseket. Ez az ügyet tárgyaló bíróság is hozott korábban olyan döntést, amely helyben hagyta a törvényellenes helyzetet.

Hárman jelentkeztek beavatkozónak a felperesi kereset mellett. Az alperesek ügyvédjei sem ellenezték elfogadásukat, bár mindketten azt az álláspontot képviselték, hogy az MSZP az MSZMP »jogutódja«.

A bíróság végül elegendőnek találta a bizonyítást, és le akarta zárni a tárgyalást.

Minda Zoltán csalódását fejezte ki, hogy a bíróság maga akar ítélkezni, holott az addig elhangzottakból kiderül: azt elfogulatlanul nem tehetné, ezért más ítélkező fórum elé kell vinni az ügyet, ráadásul az is bebizonyosodott, hogy a két alperes közül az egyik jogszerűen nem is létezik: csak az MSZMP a valóságos alperes, az MSZP jogilag nincs!”

Érdekes a helyzet. MSZP nincs, nem volt, s nem is lesz? Bár ezt az MSZMP-ről is elmondhattuk volna...

Az állatok következnek?...

A konzervatizmus egyik utolsó bástyája is ledőlni látszik: az alsóház döntése alapján *Angliában* is házasodhatnak majd a homoszexuálisok.

A liberális követeléshullám következő állomása remélem nem az lesz, hogy az emberek az állatokkal is frigyre léphessenek. A minapi hír – merem remélni – csak egy elszigetelt, egyedi jelenség. Egy félresikerült „légyott”. Idézzük a *The Sun* tudósítását:

„Ló-ember gyereket, közismertebb nevén egy kentaurt szeretett volna összehozni a 29 éves amerikai Andrew Mendoza, akit rajtakaptak, hogy a szomszéd lovával közösült.

A texasi fiatalember ezt mesélte a rendőröknek: »Épp a házban voltam és arra vártam, hogy a barátnőm hívjon. Azt mondtam magamnak, ha nem hív, akkor átmegyek és elkapom a szomszéd lovát.« És így tett.

Aztán azt is elmondta, hogy szerette volna megtermékenyíteni az állatot, mindezt a következő mondattal magyarázta a meghökkent zsaruknak: »Szerettem volna, ha a ló terhes lesz. Azt gondoltam, milyen jó lenne egy félig ló, félig ember baba.«”

Mendozát négy hónapra börtönbe csukták.

Legalább a valódi állatokat hagyjuk már békén! Van nekik elég gondjuk a beteges hajlamú emberi állatokkal a „szexuális zaklatáson” kívül is.

Visszatérve a texasi pásztorórára: érdekes látvány lenne az anyakönyvezető asztalán a születési anyakönyv és a marhalevél...

E.E.

Majoros István, az utolsó magyar olimpiai bajnok birkózó.

Minda Zoltán szerint az MSZP jogilag nem is létezik.

Hadd menjen a menet!

Már várták az „éhezőket”…

(Folytatás az 1. oldalról)

kőbányait – kinek mi a gusztusa.

A vélhetőleg szóvivő szuszszant egyet, majd így folytatta:

– Megejtjük a rendelést, s utána nyomban kezdjük a tanácskozást, melynek ideje alatt természetesen szabad lesz a fogyasztás.

Úgy történt. A pincér térült-fordult: a nagyasztal percek alatt megtelt a kívánt nedűkkel – kinek-kinek gusztusa szerint. Koccintottak, egymás egészségére és a tanácskozás sikerére ürítették az első poharakat.

– Nos, uraim, akkor csapjunk a közepébe! – indítványozta a vélhetőleg szóvivő. – Szóval itt volt ez az éhségmenet. Szó se róla: nagyszerű tett volt ez! Mellé is álltunk rendesen, mi, szocialisták. Sőt! Az élen meneteltünk a szabolcsiakkal, a borsodiakkal, az összes éhezővel, aki nekivágott a nagy útnak... Pillanat, csak hörpintek egyet – akadt meg egy nyelet erejéig. – Na, ott tartottunk, hogy volt ez az éhségmenet. Csakhogy...

– Csakhogy? – néztek fel poharukból a szusztársak.

– Csakhogy? Hát szép az, hogy végigkiabáljuk a fél országon, hogy: Munkát, kenyeret! De... – De?

– A bibliából is tudjuk, hogy nem csak kenyérrel él az ember...

– Biblia? Itt?

A rosszalló arckifejezések láttán a vélhetőleg szóvivő tovább fűzte a szót:

– Mielőtt az jutna eszetekbe, hogy a klerikális reakció csírája éledezik bennem, meg kell nyugtatnom a tisztelt tanácskozást, hogy még érintőleges szinten sem merülhet fel nálam ilyesmi. Pusztán bioháztartási szempontból voltam szerencsés idecitálni ezt a kitételt. Nahát, hogy idézzek mást is: bizonyára tudjátok, hogy mit mondott az öreg Kis?

– Naná! – villanyozódtak fel a többiek. – Tudjuk, persze: ne csak együnk, igyunk is! – kiabálták túl egymást.

– Erről lenne szó – intette fokozott figyelemre őket a vélhetően szóvivő. – Mint mondtam: volt ez az éhségmenet. Most kellene szerveznünk egy szomjúságmenetet.

– Ha! Hühh! Íííí! – hallatszott minden oldalról. – Az lenne csak a nagy buli! – lelkendeztek az időközben kellő mennyiségű szittyót magukba döntő tanácskozók. – Én a magam részéről úgy kiszáradtam az éhségmenetben, mint a teve gané a Szaharában – dörmögte egyikük recés hangon maga elé. – Támogatom a demonstráció eme kategóriáját a programunkba emelni – közölte lelkesült ábrázattal, a többiek nagy csodálatát bírva, hogy a torlódó mássalhangzókba csak egyszer-kétszer bicsaklott bele a nyelve.

– Nahát, kedves barátaim, úgy látom, hogy teljes az egyetértés. Egy dologban azért itt és most határoznunk kell – szólt a vélhetőleg szóvivő. – Tudjátok, az mégsem venné jól ki magát, ha mi szocialisták csak úgy elindulnánk egy szomjúságmenetre. Az mindenféle szóbeszédre adna okot a kormánypártok részéről, a nyalifali médiájuk is a szájára venne bennünket. Rögtön az lenne, hogy politikai céljainkra használjuk fel a hozzánk csatlakozó szomjazókat.

– Tényleg, ezektől minden kitelik – erősítette meg egy borízű hang.

– Ezért javasolom, hogy alapítsunk szakszervezetet! – indítványozta a vélhetőleg szóvivő. – Az mindjárt másképp veszi ki magát.

– Legyen! Éljen! Csináljunk szakszervezetet! – lelkendeztek a többiek.

A vélhetőleg szóvivő ismét magához ragadta a szót:

– Tisztelt tanácskozás! Szabadna mindjárt javaslatot tennem a leendő szakszervezet nevét illetően?

– Halljuk! Halljuk!

A vélhetőleg szóvivő – a hatásszünet miatt is – hörpölt egyet az általa különösen kedvelt hárslevelűből, aztán közkinccsé tette elképzelését.

– Barátaim! Sokat gondolkodtam, mielőtt arra az elhatározásra jutottam, hogy a megalakítandó szakszervezetünk neve legyen „Szomjazók Szabad Szakszervezete”! Úgy gondolom, a név híven kifejezi a szabadság iránti mély elkötelezettségünket, ugyanakkor létrejöttével a szakszervezet egyenlő státuszú rangra emeli a szomjazást és az éhezést.

Taps. A tanácskozók egyhangúan elfogadták az indítványt. Ittak is rá.

– Természetesen elnököt is kell választanunk.

– Legyen elnök a *Kapitány*! Nem kétséges! Őt illeti a rang! – harsogták.

– Magam is őrá gondoltam – mondta a vélhetőleg szóvivő. – Akkor tulajdonképpen be is rekeszthetjük a tanácskozást...

– Még valamit, ha szabadna – nyikkant valaki az asztal végéről. A többiek kérdőn néztek rá.

– Barátaim! Tudjátok, nekem dupla lúdtalpam van. Ezért az éhségmenetbe csak Kerepestől szálltam be... De ha szomjúságmenetről lesz szó, többet is bevállalok!

f.l.

FARKAS PÁLINKA
Hungarikum
Nagylengyel
– Bér- és kereskedelmi főzés
– Palackozás
– Kis- és nagykereskedelmi értékesítés
– Igény szerint cefrebeszállítás
FARKAS PÁLINKA Anno 1982 ŐSI ZALAI ZAMATOK
Várom régi és leendő ügyfeleimet!
Telefon:
92/380-037, 30/3358-311

Villám és kereszt...

(Folytatás az 1. oldalról)

A meglepő nyilatkozat után egy perccel már megkezdődött a médiavircsaft. Mi áll a háttérben, ki lehet az utód? Erre már fogadni is lehet. Aztán olyan hírt is olvashattunk, hogy a pápa bejelentése után néhány órával villám csapott a Szent Péter-bazilika kupoláján lévő keresztbe. A világhálón az is napvilágot látott, hogy XVI. Benedek utódjának pápasága alatt elérkezik a világvége. Mert ezt már több száz éve megjósolták.

Hogy ki lesz XVI. Benedek utódja? Remélem nem európai bíboros. Érdemtelen erre ez a bűnös kontinens. Az *Európai Unió* új alkotmányából kimaradt a keresztény gyökerekre való utalás. Annak ellenére, hogy *Schumann, De Gasperi* és *Adenauer*, az Európai Unió atyjai kereszténydemokrata politikusok voltak.

Brüsszelben, az Európai Unió fővárosában – tavaly először – nem állítottak karácsonyfát a főtéren. Nehogy a más vallásúak érzékenységét sértsék.

A *milánói ediktum* éppen 1700 éve emelte a törvényes vallások közé a kereszténységet a *Római Birodalomban*.

– S ma, 1700 év után, a kereszténység vált a legnagyobb üldözött vallássá, s ez az európai ember számára óriási kihívás, ezért az európaiaknak meg kell találniuk magukat a globalizált világban, a keresztény gyökereket pedig újra fel kell fedezni, ami nem csak hitbéli, hanem az általános műveltség részét képező kérdés is – fogalmazott minap *Hölvényi György*, az egyházi ügyekkel foglalkozó államtitkár.

A pápaválasztás ezúttal nem csupán egyháztörténeti esemény lesz. Európáról is véleményt mondhat.

E.E.

Égi jel?...

A túlélés örökéletű szabályai

Hogyan lehet nyugdíjuk a mai harmincasoknak?

A mai harmincasok köreiben gyakori a kétely, hogy lesze még nekik is nyugdíjuk, ha elérik az öregségi korhatárt. A mai demográfiai előjelzések szerint e század hatvanas éveire a népesség korösszetétele és az érvényes nyugdíjszabályok alapján aritmetikai képtelenség, hogy az addigra öregkorba jutott mai harmincasoknak az akkor majd dolgozó korosztályok elegendő pénzt tudjanak a kasszába befizetni, ami az ellátást akár a mai szinten is biztosítja.

Minden társadalom túléléséhez szükséges elemi mentális egészség meghatározó fokmérője, hogy miként gondoskodik azon tagjairól, akik még nem, vagy már nem képesek, hogy a fenntartásukhoz szükséges jövedelmeket megtermeljék. Miként viszonyul tehát gyermekeihez és öregeihez. Az önellátó, alapvetően mezőgazdaságra és a kiszolgáló ágazatokra épülő társadalmakban ez a képesség évszázadokig megvolt. Született és felnőtt elegendő gyermek és az öregeket sem rakták ki a Tajgetoszra, hanem gondoskodtak róluk.

Nem a kor, hanem az egészségi állapot határozta meg, hogy ki mit és mennyit dolgozik. Az idősekről és a fiatalokról való gondoskodás alapvetően családi keretekben valósult meg. Több generációs volt a családi együttműködés. (A Székelyföldön családban élő aktív ükanyával is találkoztam.) Az évezredes székely rendtartás szerint ugyanis a negyedik, vagy azután született gyermek feladata volt a szülők gondozása, amiért viszont a gyermek a szülői vagyon örökébe lépett. A korábban születetteket a szülők és a rokonok (keresztszülők) csekélyke induló vagyonnal (nászajándékok) látták el. A társadalmi méretű önfoglalkoztatás együtt járt az élethosszig tartó szervezett és társadalmi normává szépült öngondoskodással.

Az eredeti tőkefelhalmozás robbanásszerűen számolta fel az önfoglalkoztató és önfenntartó modellt. Kezdetben ez a korabeli Angliában a kistulajdonosok földjükről való elűzetésével járt. Az egyik oldalon megjelent a foglalkoztató tőke, a másik oldalon pedig az önfoglalkoztatásra alkalmatlanná vált és tett, a vagyontól teljesen megfosztott tömeg. A tőke hatékonysága (versenyképessége) éppen attól függött a legnagyobb mértékben, hogy miként tudja a béreket a minimumra nyomni, lévén a kezdetekben a termelés rendkívül munkaigényes volt. A legalsó bérhatár a foglalkoztatottak személyes, legelemibb napi túlélését biztosító bér lett. Ha a munkavállaló leesett a lábáról, vagy ha kiöregedett, nem számított. A családok eltartott gyermekei magánügynek számítottak. A rövidtávú profitérdek rengeteg szociális konfliktust termelt és akadályozta magát a hatékony termelést is, a fellépő sztrájkok, lázadások miatt, vagy a terjedő népbetegségek okán. A társadalmi hatékonyságot akadályozó állandósuló konfliktus szülte meg a társadalombiztosítási modellt a 19. század közepén Németországban, ami részlegesen legalább piacgazdasági választ adott a felmerült gondokra, amikor az egészség és öregségi biztosítás rendszerét létrehozta a munkavállalók és a munkaadók közös tehervállalása mellett, tőkefedezeti alapon, amikor a közös kockázati kaszszában felhalmozott tőke hozamaiból folyósítják az ellátásokat.

Hazánk egyike volt azon országoknak, amelyek a modellt először a közszolgálatban, majd terjedő módon a termelő ipari szektorokban is már a 19. században alkalmazta. A falvak világa azonban továbbra is az archaikus önfoglalkoztató, önfenntartó modellben maradt. A második világháború utáni kommunista berendezkedés az államosítást a nyugdíjalapokra is kiterjesztette, vagyonukat elkonfiskálta. Megszűnt a tőkefedezeti alapon történő ellátás. Az erőltetett iparosítás százezrével szívta a városokba a fiatalabb korosztályokat, főleg azért, mert a hagyományos falusi lét alapjait szintén szétzilálták, az önfoglalkoztatásra képes gazdaságokat kuláknak minősítették, a nagybirtokokat államosították. Az átalakulás következtében hatalmas tömegben maradtak az öregek a falvakban ellátás nélkül, mert a hagyományos többgenerációs modell felszámolódott.

A városokba áramló nagytömegű új munkavállaló befizetéseiből viszont nem csak a folyó nyugdíjak kifizetésére jutott, de szépen elvont azokból a folyó költségvetés is. A nyolcvanas évek közepén véletlenszerűen nyilvánosságra került a szociális kérdésekért felelős kormánytényező (miniszterelnök-helyettes) kijelentése, hogy a nyugdíjkassza akkori egyenlege még hat milliárd forint volt, ezzel támogatta az akkor is már deficitet halmozó államkasszát.

A második világháború után kialakult demográfiai robbanás nem csak a háborús emberveszteségeket pótolta, de jó félmillió „embertöbbletet” is produkált. Jó harminc éve azonban végzetes trendforduló következett be, és azóta növekvő mértékben több az éves elhalálozás, mint a születés. Ebből már a nyolcvanas évek közepétől jól látható volt, hogy az „innovatív” kiróvó-elosztó nyugdíjmodell előbb-utóbb bukni fog, a történelmileg bevált tőkefedezeti modellre a visszatérés pedig már lehetetlen. A kilencvenes évek balliberális kísérlete a részleges kötelező visszatérésre pedig hasonlatos volt arra a közlekedési szabályozásra, ahol a balra hajtsról az áttérést részlegesen akarták volna megvalósítani, először a motorkerékpárok esetében. Az utólagos tapasztalat azt mutatja, hogy a modell nem volt más, mint egyfajta klientúra építés, ahol a biztosítottak garantáltan karambolt szenvedtek.

A mai harmincasokat joggal aggasztó kilátástalannak tűnő helyzetben nem marad más, mint ismét a tradicionális és egészséges társadalom felfogáshoz fordulni, abból kiindulni, hogy ismét alkalmassá kell tenni a családokat arra, hogy gyermekeiről és öregeiről gondoskodjanak, mint ahogy az évszázadokig volt az archaikus társadalmakban.

A gyermekvállalást növekvő mértékben el kell ismerni jogos költségnek és az adóztatás alól ki kell vonni. Ne állami transzferek, hanem a megkeresett jövedelem biztosítsa főleg a gyermeknevelés költségeit. A transzferek legyenek csak a szociális gondoskodás részei, azok esetében, ahol a családban megtermelt jövedelem nem nyújt fedezetet a gyermek nevelésre. Azok a családok, amelyek saját költségre, vagy részben transzferek segítségével, de adófizető állampolgárokat nevelnek, részesedjenek közvetlenül is nyugellátásukban azokból a befizetésekből, amiket munkavállaló gyermekeik tesznek.

A gyermekáldástól objektív körülmények miatt távolmaradóknak is van megoldás, örökbefogadás révén, vagy úgy, hogy jövedelmükből folyamatosan felajánlanak állami gondozottak részére. Hamis a vélekedés, hogy a mai harmincasok nyugdíjproblémái még nincsenek a nyakunkon. Igenis ott vannak! Ők még vállalhatnak egy vagy két újabb gyereket, ha a feltételek világosak lesznek, és ezzel példát is adhatnak az utánuk jövő korosztályoknak. Ők azok, akik a drámai demográfiai trend visszafordítását megkezdhetik ma. A harmincasok szülei a mai nyugdíjasok, tehát már a pozitív példát is láthatnák, miként áll vissza a generációk folyamatossága, miként kap ismét lábra az élet társadalma a halál társadalma felett.

A problémával való szembenézés azért is fontos, mert ez elemeiben rengeteg meg a ma uralkodó közgondolkodást és közbeszédet, viszont lendületet ad a társadalom tartópilléreinek a dolgozó, családban élő, ma is gyermeket nevelő embereknek. Igyekezni azért is kell, mert a modell csak fokozatosan hozható működésbe a szerzett jogok csorbítása nélkül, oly módon, hogy a kedvezményezetteknél a jövőbeni nyugellátások dinamikusabban emelkedjenek, mint azoknál, ahol a generációs lánc megszakadt.

Sietni azért is kell, mert számolni kell azzal is, hogy az újszerű megoldásokat nemtelen támadások érik a hazai és külföldi médiában, hasonlóan minden eddigi átalakításhoz. Hatékonyan viszont a rendszer csak akkor tud működni, ha garantáltan több generáció alatt is életben marad. Ehhez pedig minősített többségi, esetleges alkotmányos védelem is kell a kulcsjelentőségű jogszabályoknak, ami nem csak kötelező szülőtartásról szól, de ehhez automatikus pénzügyi biztosítékkal is szolgál. Amint harminc év kellett ahhoz, hogy eljussunk a kérdés megfogalmazásához, hogy lesz-e nyugdíjuk a mai harmincasoknak, legalább harminc év kell ahhoz is, hogy biztosítható legyen a ma gyermeknevelő harmincasok tisztességes nyugdíja. Éppen akkorra, amikor ők is nyugdíjba lépnek. Ha nem is eredeti formájában, de visszaállhat az archaikus rend, ahol az idősekről legalább is részben saját gyermekeik gondoskodnának és egyben ők vállalják alapvetően saját költségükre a gyermeknevelést is.

Akik meg nem teszik magukévá a túlélés örökéletű szabályait, azok a társadalom szolidaritására lesznek utalva.

Boros Imre
közgazdász

Abortusz tanácsadáson

Rajz: *Farkas László*

– Felhívom a figyelmét, hogy a magzatelhajtás mellékhatásaként elúszik a nyugdíja is!

A zalaszentlászlói veszedelem

– avagy nincs marha áfium elleni orvosság?

Az önkormányzat az összes lehetséges fórumhoz panasszal fordult.

Nem tudom, hogy a zalaszentlászlói *Zrínyi Miklós* mennyire ismeri évszázadokkal ezelőtt élt névrokonának élettörténetét, pályafutását, annyit bizonyára hallhatott a költő és hadvezérrel kapcsolatban, hogy a sokoldalúság jegyében *Somogy* és *Zala vármegyék* örökös főispáni címével is rendelkezett. Nem kis rang volt ez akkoriban, hiszen az államkormány képviselőjének számított a törvényhatósági közigazgatóságban.

Alapos okunk van feltételezni, hogy riportunk főszereplője nem a *Szigeti veszedelem* és *A török áfium elleni orvosság* szerzőjének XXI. századi reinkarnációja, így az örökös főispáni rang sem illeti meg. Tehát a törvényhatósági közigazgatás nem hozzá tartozik, vagyis nem alkothat új legeltetési szabályzatot Zala vármegyében, annak *Zalaszentlászló* nevű falujában.

A *zalaszentlászlói veszedelem*. Így nevezik azt, ha főszereplőnk marhacsordája reggel elindul a Petőfi utcai portáról. Vajon mi lehetne e *marha áfium elleni orvosság*? Eddig ugyanis még nem találtak rá ellenszert.

A történet nem újkeletű, évek óta tart a viszály a falubeliek és Zrínyi Miklós György (nevezzük teljes nevén főszereplőnket – a szerző) között. Aktacsomagok, tiltakozó aláírások, beadványok a hatóságoknak, feljelentések számolatlanul. A korábbi polgármester, *Algay Iván Tibor* a következő levelet küldte el a hivataloknak:

„Tisztelt Hivatal!

Többszöri lakossági bejelentés alapján kérem a Tisztelt hatóságot, hogy szíveskedjenek a község lakosságát irritáló ügyben segíteni.

Segítségkérésemet a következőkkel indokolom:

1. A községben él egy Zrínyi Miklós György nevű Úr, aki 8788 Zalaszentlászló, Hunyadi utca 56. szám alá van bejelentkezve, de valójában a Petőfi Sándor utca 10. szám alatt van az állandó tartózkodási helye.

Nevezett személynek van kb. 10 db szarvasmarhája, melyeket nem az állattartási előírásoknak megfelelően tart, illetve az állattartással kapcsolatos népegészségügyi és környezetvédelmi előírások betartását minden felhívás ellenére figyelmen kívül hagyja.

2. Az állatok trágyáját az udvarán tárolja, trágyalé és az állatok vizelete folyik ki az utcára. Az utca Zalaszentlászló második legforgalmasabb és leglátogatottabb utcája, hiszen ezen az utcán van a Sportpálya.

3. Nevezett személy semmilyen jogszabályt, előírást nem ismer el, ennek következtében nem lehet vele szót érteni. Többszöri figyelmeztetés és bírságkiszabás ellenére semmin sem hajlandó változtatni. A kiszabott bírságokat nem fizeti be!

4. Szarvasmarháit mások saját tulajdonú legelőjén legelteti, melyért már bírósági eljárás is van folyamatban.

5. Szarvasmarháit késő délután hajtja ki legelni, és későn, napnyugta után (sötétben) hajtja azokat haza. A hajtás sem felel meg az előírásoknak, hiszen a nevezett személy kerékpárral a marhák között halad, miközben a marhák egy része tekintélyesen lemaradva az árkokban, vagy a járdán bóklászik.

6. A késő esti (sötétben való) hajtás a közúton eleve megengedhetetlen.

7. Az állatok a csapadékvíz elvezető árkokban, illetve a járdán végzik el a széklet és vizeletürítési dolgaikat.

8. Az állatok piszkosnak, ápolatlannak, gondozatlanoknak tűnnek.

9. A tartózkodási helyként megjelölt Petőfi Sándor utca 10. szám alatti udvar bejáratánál a kifolyó trágyalé miatt állandóan sár, és rovarok, elsősorban legyek találhatók.

10. A bűz az ott lakókat állandóan ingerli, véleményük szerint a bűz nyáron elviselhetetlen.

11. A polgármesteri beszélgetés során, a mellékelten csatolt „Nyilatkozat”-ot nem volt hajlandó aláírni. Nem volt hajlandó két hét elteltével az önkormányzathoz bejönni, nem volt hajlandó a lakosságot ingerlő és felháborító magatartásáról tárgyalni.”

Eddig a korábbi polgármester levele. A hivatalok részéről általában az „illetékesség hiányában átteszem” refrén a jellemző, a rendőrség és a bíróság pénzbüntetéssel próbálkozik. Mindhiába. Az önkormányzat tehetetlen, hiszen jogköre csekély, korlátozott.

Feketéné Tarpál Ibolya jelenlegi polgármester lemondóan megjegyzi:

– Ha az eddigi hatósági, rendőrségi, ügyészségi, bírósági eljárások sem szüntették meg ezt az áldatlan állapotot, akkor mit tudnánk mi tenni? Legfeljebb annyit, hogy ismételten beadványokat, leveleket fogalmazunk meg. Panasz panasz hátán, de az emberek már levelet sem írnak, mert úgy látják, hogy semmi értelme. A tehenek továbbra is kárt okoznak más birtokában, a falu közterületeit sem kímélve, ráadásul balesetveszélyt is jelentenek az utakon.

A hírek szerint Zrínyi Miklós György gyakran ragad tollat. „Magas körökhöz” eljuttatott leveleiben arról panaszkodik, hogy egy igazi magyar gazdálkodó életét hogyan keserítik meg Zalaszentlászlón. A területileg illetékes ügyész rá is kérdezett: miért bántják ezt az embert, mi van itt egyáltalán?

Tényleg, mi van itt? A sportszerűség azt diktálja, hogy megkérdezzük Zrínyi urat is. Azt mondják, ez nem fog menni, mert nem áll szóba újságírókkal. Gyakorlatilag senkivel.

Nem túlzás, amit a levélben írtak: a trágyalé kifolyik az utcára.

Zrínyi Miklós György: – Egy inkvizíció lépett fel ellenem!

Próba szerencse. A csengőt keresem, közben postáshölgy érkezik a házhoz, ahol a teheneket tartja Zrínyi Miklós György. Leszáll a kerékpárról, s betolja a kapun. Ha csak postás lenne, valószínűleg kint hagyná. S kétszer csengetne is...

– Zrínyi úrral szeretnék beszélni – próbálkozom. – Megemlítené neki. A Zalatájtól vagyok, tudja, a tehenek miatt jöttem.

– Szólok neki, s majd ő eldönti, hogy beszél-e magával – hangzik a postáshölgy válasza.

Egy perc telik el csupán, s megjelenik a zalaszentlászlói „közellenség”.

– Jöjjön be! – invitál a lakásba. A postáshölgy otthonosan mozog. Érthető okból: Zrínyi úr felesége.

– Csak voltam – pontosít. – A sok bírság miatt elváltam tőle. Nem akarom, hogy elvigyék a házat a fejem felül.

– 2009 óta folyik a haddelhadd ellenem – mondja Zrínyi úr. – Rendőröket uszítottak rám. Apróságokért vesznek elő. Egy normális társadalomban ilyent nem csinálnak.

– Ott a marhák sem mehetnek be más területére – vetem közbe.

– A vaddisznók, a szarvasok bemehetnek? A vadásztársaságokat miért nem veszik elő? Az egyik feljelentő azt írta, hogy az állatom átment az udvarán. Hát persze, hogy átmegy, ha nyitva a kapuja...

– Nem csak a marhája kéretlen látogatása miatt jelentették fel. A tehenei más földjén legeltek – próbálkozom egy aduval, de Zrínyi úr ezt is übereli.

– Még az is feljelentett, akinek gaz termett a földjén. Uralkodni akarnak itt 1500 hektáron, a Zala-réten. Ezer évig szabályos volt ez a legeltetés? Most pedig egy inkvizíció lépett fel ellenem. A szüleim, a rokonaim sokat tettek ezért a faluért. 200 aranykoronát vittek be a közösbe, aztán ki lettünk semmizve. Azok mondanak ítéletet, akik semmit sem tettek Zalaszentlászlóért.

– Azt remélem nem vitatja, hogy a sötétben vonuló tehenek balesetveszélyt jelentenek – srófolom az érveket. Ezzel már a volt feleség is egyetért, de Zrínyi úr ebben a felvetésben is támadást lát:

– Az 1972-es KRESZ alapján támadnak? A rendőr bekapcsolta a szirénát, úgy figyelmeztetett, hogy akadályozzuk a forgalmat. Azért, mert nem libasorban vonulnak a marhák? A rendőrök elvittek pszichológushoz, antiszociális jegyeket akartak felfedezni rajtam.

– S találtak?

– Nem kaptam meg az eredményt.

– Azt mondják, hogy magának a legfőbb ügyésznek, Polt Péternek írt „üldöztetéséről”?

– Hát bántanak, nem? Utoljára novemberben jelentettek fel, hogy a marháim más földjén voltak. Hogyan lehet novemberben kárt okozni?

Úgy érzem, fölösleges több kérdést feltennem. Nem azért, mert nem lenne, hanem azért, mert Zrínyi Miklós Györgytől azokra is hasonló választ kapnék. Nem azért, mert ki akarna bújni a konkrét válaszadás alól, vagy tagadná a történteket. Egyszerűen azért, mert főszereplőnk nem ebben a világban él. Egy másik világ különös (ön)törvényei határozzák meg cselekedeteit, s egész életét. S itt már nem segít hivatal, rendőrség, ügyészség, bíróság.

No, de ne feledkezzünk el Zalaszentlászló jelenben élő „másik feléről”, a közel kilencszáz emberről! A zalaszentlászlói marhaügy kárvallottjairól, elszenvedőiről. Valamit azért mégis tenni kellene már! Az aktahegyek, a meddő vizsgálatok, a kiszabott, de be nem fizetett bírságok, a pszichológiai vizsgálatok nem oldják meg ezt az ügyet.

Elbúcsúzom Zrínyi Miklós Györgytől. Az istállót még megnézem, a gazda büszkén mutatja teheneit. A „bűnösök” békésen kérődznek, Arany János szavaival élve most igen jámbor fajták. Aztán Móricz Zsigmond török Mehemedje villan be az agyamba, ezért eszembe sem jut megfogni egyik tehén farkát sem.

Valaki azért már felrúghatná, no nem Mehemedet, hanem ezt a régóta húzódó áldatlan állapotot. Éppen ideje lenne!

Ekler Elemér

Az állatok most az istállóban vannak. Tavasszal kezdődik elölről?

Mintha egy másik világban élne riportalanyunk.

Mellékhatás...

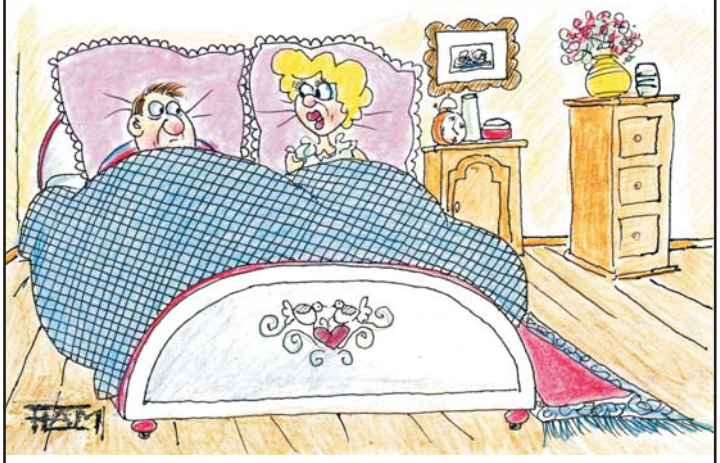

– Higgyem el, hogy tényleg csak az tart vissza, hogy mindössze két százalékot mértek a Gyurcsány-pártnak a közvélemény-kutatók?!

Így már érthető!

– Azt hallani, hogy a Bajnai bevezetné a vagyonadót!...

Rajz: *Farkas László*

Az Old Traffordtól Kozármislenyig

– avagy a ZTE tündöklése és bukása (1.)

Radu Sabo gólöröme. Aranyérmet jelentett találata.

Az egykori sikeredző, Szőcs János (jobbról) a bajnokavatás pillanataiban. 2013. február 18-án ünnepelte 80. születésnapját. Isten éltesse Mester!

Hogyan juthatott a *ZTE* a korábbi vidéki bajnokok, a *Vác* és a *Dunaújváros* sorsára? Ezt próbálja kideríteni sorozatunk, amelynek epizódjaival gyakran találkozhatnak honlapunk (www.zalatajkiado.hu) látogatói is.

2002. május 22. A ZTE, *Zalaegerszeg*, *Zala megye* labdarúgásának ünnepnapja. 16 ezer szurkoló préselődött be a városi stadionba, ahol nem akármilyen mérkőzést játszottak.

A *ZTE-FTC* összecsapásoknak különös hangulata volt mindig az élvonalban. Egyrészt azért, mert mielőtt a ZTE az élvonalba jutott volna, a városban, a megyében nagyon sokan az FTC-nek szurkoltak.

1972-ben azonban változott a helyzet. Most már a mi „gyermekünk” is NB I-es lett, ráadásul ő az édesgyermek. Ezeknek a „testvérharcoknak” volt egy különleges kísérőjelensége. A balhés Fradi-tábor Zalaegerszegen soha nem csinált botrányt. Sőt, a lelátón gyakran felhangzott a következő rigmus: „Egyetértés, szabadság, ZTE-Fradi barátság”.

1972-től indultunk, s máris 30 évvel később vagyunk. Ami korábban álom volt, most közelített a valósághoz: a 2002. május 22.-én lejátszott mérkőzés a bajnoki aranyéremről döntött. Az ellenfél, az FTC ebben a harcban már nem volt érintett, hiszen a zöld-fehérek *Újpesttől* elszenvedett veresége miatt az *MTK* volt a legnagyobb riválisa *Bozsik Péter* csapatának.

A Ferencváros szerzett vezetést. Aztán jött *Radu Sabo*, a Zalaegerszegen valaha megfordult légiósok egyik legjobbja, aki kiegyenlített. Az 1-1-es döntetlennel a ZTE lett a 100. magyar élvonalbeli bajnokság aranyérmese.

Következett a Bajnokok Ligája selejtezők sikere, aztán a *Manchester United* elleni felejthetetlen győzelem a Puskás Ferenc stadionban. A visszavágó sajnos helyretette az erőviszonyokat, s az álom az „Álmok színházában”, az Old Traffordon véget ért.

A bajnoki cím megnyerése előtt négy évvel gyökeres változás történt Zalaegerszeg labdarúgó-sportjában. Az addigi egyesületi formát levetve részvénytársaság alakult *ZTE Football Club Rt.* néven. Ebben *Zalaegerszeg Megyei Jogú Város Önkormányzata* közvetlen, illetve az önkormányzat 100 százalékos tulajdonú cégén, az *Első Egerszeg Holding Kft.*-n keresztül valamivel több, mint 28 százalék tulajdoni részt szerzett. A fő tulajdonosi szerkezet így festett akkor:

Az alaptőke 123.690.000 Ft, amely 12 369 db 10.000 Ft névértékű részvényből állt. A fő tulajdonosok: Első Egerszeg Holding Kft. 16,6 %, ZMJV Önkormányzata 12,1 %, Balusztrád Kft. 12,1 %, Food and Pack Kft. 8,4 %, Zalahús Rt. 4,9 %, Merkur Kft. 4,9 %, ZÁÉV Rt. 2,0 %, Tímár Kft. 2,0 %, Lukács Zoltán 2,4 %, Nagy Ferenc 1,3 %, Nagyné Nagy Teréz 1,3 %.

A részvénytulajdonosok száma 256 volt, a fentieken kívül egy százalék alatti tulajdonrésszel belföldi magánszemélyek és vállalkozások rendelkeztek, továbbá 10 orosz magánszemély a részvények 7,0 %-át, egy svájci magánszemély 0,3 %-át birtokolta. A felsorolásból kitűnik, hogy a jelenlegi főtulajdonos, *Nagy Ferenc* csupán a részvények 1,3 százalékával rendelkezett.

Miközben a ZTE fennállásának legnagyobb sikere felé haladt, egy vizsgálat szerint a ZTE Football Club Rt. gazdálkodását a 2000. évet követően egy folyamatos eladósodás jellemezte.

Egy egerszegi szólásmondás szerint két igazán előkelő és irigylendő poszt van (volt) a városban: a *polgármesteri* szék, s a *ZTE-elnöki* pozíció.

Ha végigtekintünk a zalai megyeszékhely polgármesteri, tanácselnöki, illetve ZTE-elnöki névsorán, a két funkció nem igazán közelített egymáshoz. *Kustos Lajost* (hosszú éveken keresztül volt Zalaegerszeg tanácselnöke – a szerk.) nem igazán érdekelte a sport, de nem is tett ellene. Viszont az ő időszakában regnáló ZTE-elnökök sem áhítoztak tanácselnöki pozícióra. Vagy a sportmozgalom vagy a párt helyezte őket a ZTE élére. Jól megvoltak ott.

Nem titok, hogy évtizedeken keresztül nem történhetett olyan fontos dolog a ZTE labdarúgó szakosztályánál (sőt az egész egyesületnél), amiről nem tudott volna *Ujvári Sándor*, a megyei tanács elnöke. Ne kerteljünk: az anyagi háttér

Akinek nagy szerepe volt abban, hogy NB I-es labdarúgó-csapata lett Zalaegerszegnek: Ujvári Sándor is a helyszínen örült a ZTE nagy sikerének.

megteremtésével, a rendelkezésre álló pénzügyi lehetőségek célszerű koordinálásával elévülhetetlen érdemeket szerzett abban, hogy élvonalbeli labdarúgó-csapata lett Zalaegerszegnek. S tette mindezt úgy, hogy személyes érdekek nem vezérelték.

Az úgynevezett rendszerváltás természetesen a sportot, a labdarúgást sem hagyta érintetlenül Magyarországon, így Zalaegerszegen sem. A zalai várost sajnos sokkszerűen érintette. No nem a politikai változás, hanem a csapat szereplése, hiszen 26 éves folyamatos NB I-es szereplés után kiesett az első osztályból. A visszajutást követően, az 1991/92-es szezon hozta az addigi legsiralmasabb NB I-es szereplést: 30 mérkőzésen mindössze 13 pontot szerezve megint az NB II. következett.

Az Ady mozi legnagyobb kasszasikere: jegyelővétel a ZTE-Manchester United mérkőzésre.

Dávid legyőzte Góliátot.

Az 1994/95-ös bajnokságot ismét az élvonalban kezdte a ZTE, s nem is rosszul, hiszen a 8. helyet szerezte meg. Tizedik, tizenharmadik, hetedik, hatodik, tizenegyedik, majd tizedik hely következett a 2001/2002-es bajnokságig, ami a klub legnagyobb sikerét, az aranyérmet hozta, de ahogy az most már egyértelműen látható, a bukást is magában hordozta.

A bevezetőben említett polgármesteri pozícióban a korábbi klubelnökök nem reménykedtek, már csak azért sem, mert egyikük sem dédelgetett ilyen ambíciókat. Ez a tényező majd akkor játszik szerepet, amikor egy addigi szürke, ám törekvő eminenciás egyre gyakrabban lapozgatja a ZTE FC Rt. részvénykönyvét. Vásárolni akart, eladókat keresett.

Miközben a ZTE fennállásának legnagyobb sikere felé haladt, egy vizsgálat szerint a ZTE Football Club Rt. gazdálkodását a 2000. évet követően egy folyamatos eladósodás jellemezte. Már két évvel a bajnoki aranyérem megszerzése előtt.

Zalaegerszeg Város Közgyűlésének állandó témája volt a ZTE FC Rt. anyagi helyzete. Számtalan elemzés, vizsgálat, előterjesztés készült, akár egy sportközgazdasági diplomamunka témája is lehetne. Egy kimutatás szerint 2001-től 2003-ig, vagyis három év alatt mintegy 314 milliós mérleg szerinti veszteség alakult ki a részvénytársaságnál. A közgyűlés 2003. szeptember 11-én tárgyalta a klub kérelmét, ami a hitelfelvételhez szükséges önkormányzati kezességvállalásra vonatkozott. A döntés szerint a közgyűlés a sportbizottság mindenkori éves szakosztályi kerete terhére 160 millió forint, nyolc éves lejáratú hitelfelvételhez vállalt készfizető kezességet.

Itt érdemes megállni egy pillanatra, célszerű magyarról magyarra lefordítani a szöveget. Gyakorlatilag arról van szó, hogy a város többi szakosztálya terhére történt a „konszolidálás". A szétosztható 200 millió forint mintegy 85-90 százalékát a ZTE FC, s az ugyancsak többször megmentett *férfi kosárlabda klub* emésztette fel. Volt is akkor felzúdulás – jogosan – az érintettek részéről. Az önkormányzat is érezte a helyzet tarthatatlanságát, ezért évente – a lehetőségek szerint – póttámogatást adott ezeknek a szakosztályoknak.

Az élet azonban nem állt meg. Zalaegerszeg sportéletének visszaesése sem. A Nemzet Sportvárosának kivéreztetett szakosztályai csak agonizálnak, sőt élvonalbeli csapatok tűntek el időközben a megyeszékhely sporttérképéről.

Sajnos a többször is mentőövet kapott ZTE FC Rt.-nél sem történt meg a remélt kedvező változás. Sőt...

E.E.

(Folytatjuk)

Lang József, a ZTE FC Rt. elnöke nyilatkozik az aranyérem megszerzése után.

Koplárovics Béla, aki a Manchesternek lőtt góljával egy csapásra hős lett.

Tisztelt Olvasóink!

ZTE-sorozatunk honlapunkon:
www.zalatajkiado.hu
újabb epizódokkal **folyamatosan frissül.**

Elfeledett évforduló (24.)

2010-ben volt 90 éves Zala megye legnépszerűbb sportegyesülete. Akarattal sem lehetett volna nagyobb csenddel „adózni” a fennállás kilenc évtizedének, mint ahogy ez spontán sikerült.

Múltidézésünk nem öncélú. Egyrészt emléket szeretnénk állítani azoknak, akiknek köszönhető, hogy a mai nap még egyáltalán *ZTE*-ről lehet beszélni. Emléket állítani még akkor is, ha ez azoknak nem jutott eszébe, akik ma a ZTE-ből, s nem a ZTE-ért élnek, vagy a múltban abból éltek.

Furcsa világban élünk. Az igazi értékeken csak mosolyognak a XXI. századi percemberek. Pedig ezek nélkül ma nem lennének ott, ahol vannak...

Együtt két generáció az 1970-es években. Álló sor, balról: Aradvári György, Markolt János, Koller Jenő, Borosnyai Sándor edző, Varga Gellért, Sümegi Pál, Tomanóczy Tibor, alsó sor: Czene Tibor, Takács László, Révész Béla, Horváth Pál, Kéméndi János, Simon László.

2011. szeptember 15-én megjelent számunkban foglalkozott a sorozat a *ZTE férfi röplabda-csapatával.* Az élvonalba jutás időszakát idéztük fel *Sümegi Pállal*, az együttes egykori játékosával, későbbi szakosztályelnökével, majd klubigazgatójával.

Ezúttal *Borosnyai Sándor*, a volt játékos és edző segít először a múltidézésben.

– *Mire a legbüszkébb?*

– Játékosként és edzőként is szép élményeim voltak, de az 1979-ben elért ötödik hely maradt meg bennem leginkább. Akkor már a csapat edzője voltam. Ez a helyezés a „Vidék legjobbja” címet jelentette. Sikerünk értékét növelte, hogy akkor nagyon erős volt a mezőny, kitűnő csapatok szerepeltek az élvonalban. Elég csak a Csepelt, az Újpestet, vagy a Vasast említenem. A magyar röplabdasport is előbbre állt a nemzetközi rangsorban. Aki nem élt benne abban a légkörben, nem is tudja értékelni az ötödik hely rangját. Abban az időben sokkal nagyobb egyéniségek játszottak.

– *Emlékszik még a csapat tagjaira?*

– Igen. Magyar Zoli, az azóta sajnos elhunyt Bokor Laci és Suba Zoli, továbbá Simon, Kéméndi, Krajczár, Király, Koller és Déri alkotta a keretet. Elnézést, ha valakit kihagytam a felsorolásból.

– *Milyen most a kapcsolata a sportággal?*

– Kitöröltem az életemből.

– *Mi az oka ennek?*

– Visszavonulásomban nagy szerepet játszott, hogy a szakosztály a ZTE-nél mostohagyermeknek számított. Ha nincs Ujvári Sándor (a megyei tanács akkori elnöke – a szerk.), a szakosztály nem is létezett volna. Mellette szerencsére akadt néhány megszállott, akik életben tartották ezt a sportágat Zalaegerszegen. Egy embert emelnék ki név szerint is közülük: Lepsényi Imrének, ennek a talpig úriembernek önzetlen elkötelezettsége sokat segített. Én mindig a piramiselvre esküdtem; a korosztályos csapatok egymásra épülésére. Sajnos nem tartott sokáig ez az időszak.

Borosnyai Sándor

– *A sportág Magyarországon haldoklik, miközben szerte a világon a reneszánszát éli. Sőt, népszerűbb, mint valaha...*

– Időben rájöttek, hogy változtatni kell a szabályokon. Ez jól sikerült. Izgalmas, látványos lett a sportág. Mi pedig csak vergődünk tovább. De ez nem csak a röplabdára jellemző.

Ha a zalaegerszegi röplabda-sport utánpótlásnevelését említjük, *Kovács József* neve megkerülhetetlen. A Kilián, majd új nevén, a Liszt Ferenc Általános Iskola testnevelője több száz gyermekkel ismertette meg ezt a sportágat. (Csak zárójelben jegyzem meg: Borosnyai Sándor és Kovács József azonos esztendőben, azonos hónapban és egyazon napon született – E.E.)

– *Ha jól emlékszem, játékosként került Zalaegerszegre. De nem a ZTE-hez.*

– A TF elvégzése után, mint frissdiplomás testnevelő pályázatot nyújtottam be. Keszthelyen, a Szendrey Általános Iskolában kaptam állást. Akkor Veszprém megyéhez tartozott a város. Aztán hívtak Zalaegerszegre. Játékosnak. Az Építőkhöz kerültem.

– *Két kiváló játékost is magával csábított Zalaegerszegre.*

– Bokor Laci velem jött, Magyar Zoli egy év múlva szerződött a ZTE-hez.

– *Mindig utánpótlás-neveléssel foglalkozott. Nem gondolt arra, hogy átvegye a felnőtt csapatot?*

– Lepsényi Imre szakosztályvezető egyszer biztatott, mégpedig azzal az indokkal, hogy sok a tanítványom az első csapatban. Kértem, hogy Markolt Jancsi mellett tarthassak egy héten két edzést. Alaposan felkészültem, nagyon komolyan vettem a feladatot. Hajtottam a fiúkat három hónapon keresztül. Akkor pattant ki a ZTE-botrány. Úgy éreztem abban a szituációban, hogy jobb, ha maradok az utánpótlásnál.

– *Ahol nagyon szép eredményeket ért el. Melyek voltak a legemlékezetesebbek?*

– Az első siker 1976-hoz kötődik, a Bornemissza Kupán az első helyet szereztük meg. Az úttörő olimpián kétszer lettünk aranyérmesek, kétszer pedig a második helyet szereztük meg. Nyertünk országos serdülő kupát, TV Kupát, a diákolimpián egy második és egy harmadik hely jutott. Emlékezetes marad számomra az Tibor és Mózer Zoltán felnőtt válogatott lett. A serdülők között Tóth Péter húzhatta fel a címeres mezt. Az ifiknél Szalay Gábort, Kovács Szilárdot, Kormos Pétert, Polgár Pétert, Köcse Zoltánt és a fiamat, Kovács Balázst említhetem.

– Könnyű volt Balázst megnyerni a röplabdának?

– Nem beszéltem rá. Megszerette.

– Mikor hagyta abba az edzősködést?

– 2005-ben.

– S most ismét fiatalokkal foglalkozik. A sportág zalaegerszegi újraélesztésén...

– Merth Attila, egykori tanítványom megkeresett: tanár úr, gyere vissza! 2011-ben megalakították a ZTE Röplabda Klubot, oda invitált. Nem mondtam se nemet, se igent. Aztán közbeszólt a sors, Attilát operálni kellett, s ebben a helyzetben nem mondhattam nemet tanítványomnak. Jelenleg huszonnyolc 3-8. osztályos gyermekkel foglalkozom heti három alkalommal a Liszt-iskolában. Élvezik, jól csinálják, két év múlva talán már lesz is kézzelfogható eredmény.

– Most már nem tud szabadulni a röplabdától...

– Nem tudtam, hogy ennyire hiányzik, hogy ennyire hiányzott...

E.E.

(Folytatjuk)

A riportsorozat korábbi részei olvashatók honlapunkon: *www.zalatajkiado.hu*

Magyar Zoltán

Kovács József

Bokor László

Markolt János: Az első felnőtt válogatott ZTE-röplabdázó.

1979-es észak-koreai IBV, ahol Müller Ferenc mellett másodedzője lehettem a bronzérmes magyar válogatottnak.

– Hány válogatott játékos került ki a keze alól?

– Magyar Zoli, Bokor Laci, Tóth Béla, ifj. Tomanóczy

Mostoha szakosztálynak számított a röplabda...

Címerszínek

A ZTE színe az 1920-as alakuláskor fekete-fehér volt, ezt váltotta a zöld-fehér.

A mai kék-fehér színösszeállítás a Zalaegerszegi Építőkkel történt fúzió „öröksége”.

Lapunk legközelebbi száma 2013. március 21-én jelenik meg.

CZOTTER IRODATECHNIKA

Zalaegerszeg, Gyimesi u. 36.

Másológépek, egyéb irodagépek, Tec Ma és Samsung pénztárgépek, kellékanyagok értékesítése és szervize. Másológépek bérelhetők.

Tel.: 06-92/320-258; 06-20/9510-824

Zalatáj

Megyei közéleti havilap

Kiadó-főszerkesztő: **Ekler Elemér**
Grafikus: **Farkas László**
Kiadja: **Zalatáj Kiadó** Pethőhenye
Az ügyfélszolgálat címe: **Zalaegerszeg, Rákóczi út 2-4.;** 8901. Pf.: 381.
Telefon: (92) 596-936; Fax: (92) 596-937; E-mail: zalataj@zelkanet.hu
Készült: **Göcsej Nyomda Kft.**
Zalaegerszeg 2013.
ISSN: 0865-1353
Terjeszti: a Kiadó és a Magyar Posta
Előfizethető a postahivatalokban és a szerkesztőségben.
Előfizetési díjak: 1 hónapra 190 Ft, 1/4 évre 570 Ft,
1/2 évre 1140 Ft, 1 évre 2280 Ft.

Jó napot helyett buna ziua, erdélyiek!?

Szanyi kapitány, a nyelvzsonglőr.

Szanyi Tibor, a szocialisták egyik „arca” lassan egy kocsmai „macskajancsi” szintjére küzdi magát. Akik jártak már a gigák öntözését szolgáló intézményekben, jól ismerik ezt a figurát. A „macskajancsi” legtöbbször a pulton könyökölve ontja, osztja agyszüleményeit kéretlenül is a kocsma közönsége számára.

Mindig akadnak, akik egyetértőek, de a többség többnyire csak röhög rajta. Ezt ő nem nagyon bánja. Ha ma mondott valami marhaságot, holnap majd mond másikat.

Szanyi kapitány időről-időre felvállalja ezt a szerepet. Legutóbb *Gyulán*, a kormány kihelyezett ülésekor „szólta el magát”.

Február elején háromnapos kihelyezett ülést tartott a kormány az alföldi fürdővárosban. Híre ment, hogy ellenzéki demonstráció készül a városban, erre válaszul a *Civil Összefogás Fórum* megszervezte a legújabb *Békemenetet*. A pár ezres kormánytámogató menetben feltűntek határon túli magyarok is. *Nagyváradról, Nagyszalontáról* is érkeztek csoportok.

A maroknyi ellenzékiekkel együtt tüntetett Szanyi Tibor, a XIII. kerület szocialista országgyűlési képviselője is. A szoci potentátnak ott is sikerült tovább öregbíteni „hírnevét”. A kapitány az Indexvideónak adott nyilatkozatakor kijelentette, hogy anyanyelvükön, románul fogja köszönteni az erdélyi vonulókat, a „szeretet jegyében”.

Szanyi mondatai nagy felháborodást váltottak ki, olyannyira, hogy saját pártjának prominensei is magyarázkodásra kényszerültek. *Mesterházyék* pusztán rossz fogalmazásnak minősítették a kapitány otrombaságát. Elképzelhető azonban, hogy a szocialista pártelnök hová kívánta párttársát az újabb „macskajancsis” megnyilvánulása miatt.

Hiszen jószerivel sóhajnyi idő telt csak el az óta, amikor Szanyival együtt bocsánatért kuncsorogtak *Kolozsváron*, s a kapitány Gyulán egyszerűen lerománozta a *Partiumból* érkezett magyarokat.

f.l.

Krokodilkönnyek

Mesterházy Attila pártelnök vezetésével *szocialista* deputáció járt *Kolozsváron*, január közepén. Az ellenzéki párt első embere bocsánatot kérni ment *Erdély* fővárosába. Hosszabb emlékezetűeknek felsejlik még a 2004. december 5-én tartott népszavazás, amely egyebek mellett a *trianoni* határokon kívülre szorított *magyarok kettős állampolgárságáról* rendelkezett volna.

Az akkor kormányon lévő szocialisták (a partner *SZDSZ*-szel karöltve) mindent bevetettek, hogy a magyar választókat eltántorítsák attól, hogy az „IGEN”-re adják voksukat. Érveik között erős adunak számított az a jóslat, hogy a kettős állampolgárság megadásával 23 millió román özönli majd el az anyaországot, elorozva azokat a javakat, melyek az adózó magyar polgárokat illetik.

Józanul belegondolva, bárki számára világossá lehetett volna, hogy ez épületes marhaság. Egész egyszerűen képtelenség, hogy románok tízmilliói bolondultak volna azért, hogy magyar állampolgárok lehessenek...

S mégis. A gyalázatos kampány utat talált sok-sok itthoni magyar polgártársunk agyához, szívéhez. A népszavazás a támogató szavazatok számszerű többsége ellenére, az alacsony részvétel miatt eredménytelen lett. Mesterházyék januárban a 2004. decemberi magaviseletük miatt kerekedtek fel, hogy bocsánatot kérjenek az erdélyi magyaroktól a nyolc évvel korábbi népszavazás idején folytatott ellenkampányukért.

Kolozsvári mosakodásuk során a pártelnök arra hivatkozott, hogy egy rosszul feltett kérdésre adtak rossz választ. Nézzük a kérdést: „Akarja-e, hogy az országgyűlés törvényt alkosson arról, hogy kedvezményes honosítással – kérelmére – magyar állampolgárságot kapjon az a magát magyar nemzetiségűnek valló, nem Magyarországon lakó, nem magyar állampolgár, aki magyar nemzetiségét a 2001. évi LXII. törvény 19. paragrafusa szerint magyarigazolvánnyal vagy a megalkotandó törvényben meghatározott egyéb módon igazolja.”

Ez volt a Mesterházy szerint rosszul feltett kérdés.

Vak is láthatja, hogy szó nem volt semmi féle megoldhatatlan rébuszokról a kérdésfeltevést illetően. Egész egyszerűen nyilvánvaló pártpolitikai szempontok diktálták az akkori kormánypártok gyalázatos ellenkampányát.

Így fogadták Mesterházyékat…

Hihető-e, hogy Mesterházy kolozsvári bocsánatkérését valóban őszinte megbánás, a 2004-ben volt állásfoglalásuk felülbírálása indukálta? Bár úgy lenne! Viszont nagy valószínűséggel ismét aktuálpolitikai szempontok vezérelték a szocialistákat Erdélybe. Az erdélyi (és egyáltalán a határon túli) magyarok most már szavazati joggal rendelkeznek. Becslések szerint 2-300 000 voks érkezhet a határokon kívülről a 2014-es választáskor. Mesterházy Attila szocialista truppja (vélhetőleg *Ron Werber* kampányguru egyenes utasítására) minden bizonnyal azért utazott Kolozsvárra, hogy a Fidesz erdélyi „vokstortájából” egyket szeletet magukhoz ragadjanak.

F.L.

Hirdetésszervezőket

keresünk a megye minden részéből!
Érdeklődni lehet: 92/596-936, 8-12 óráig, illetve 30/378-4465.